Mořeplavci - Tomáš Klus

Otáčí se vítr, loď v mém moři mění směr.
Už v přístavu to bouří, vše se chystá na večer,
až navrátí se domů muži z cest
a ženami se k tanci nechaj svést.
Co let jim dálky vzaly a co už nevrátí –
chuť vítězství a fakt, že jsou konečně bohatí.
Ten pravý poklad z jejich postelí,
dospěl, aniž by to věděli.

R:
Tatam je pýcha mořeplavců,
v očích dívek a chlapců není víc než pohrdání.
Kdes byl, kdes hrdino byl, když tady hejna dravců
kroužila kolem domovů, co nikdo nechránil.

Zestárli jsme, lásko, odpusť, prosím, že jsem měl
to nutkání, tak silně bilo ve mně na povel.
Já myslel, že vám štěstí najdu tam,
že vypadá jak kapsa naditá.
Odpusťte mi děti moje, že jsem byl hloupý.
Já věřil totiž tomu, že vám štěstí nakoupím,
že co jsem neměl, budete mít vy.
Ach odpusťte, že byl jsem takový.

R: (2x)

"V Yokohamě v přístavu,
kde noc vládne tmou,
loučí se tam námořník
se svou dívenkou.
Japonečce malé
slzičky stékají,
když jeho rety rudé
slova lásky šeptají."